

ŠKOLNÍ

MYŠÁRNÍK

Č. 1

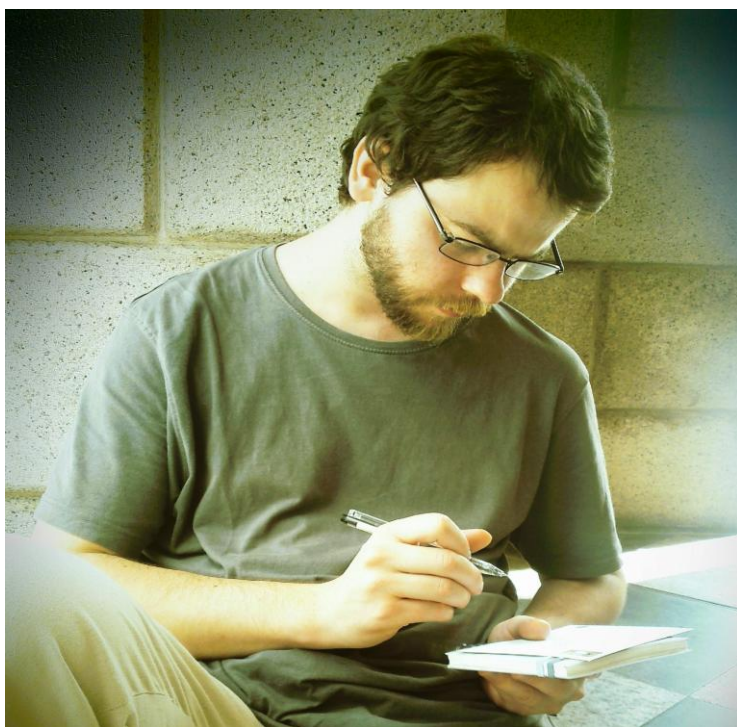
Září 2014

6. ročník

Rozhovory čísla:
pan učitel Petr Sedlák
a
asistentka pedagoga
Vendula Jiskrová

Obsah tohoto čísla:

Rozhovor s p. uč. Sedlákem	1
Rozhovor s V. Jiskrovou	5
Změny ve škole	7
OVOV	9
Afrika – zvířata	13
Ohlédnutí za školním rokem 2013/2014:	
- Den dětí	15
- Sportovní den	19
- Exkurze do Osvětimi	20
- Čína	21
Pohádka o kováčovi	26
Kvízy	27

1. Začal školní rok, ale mnozí z nás se vrací do období prázdnin a vzpomínají, co prožili. Jak jste si užil prázdniny Vy? Jaký byl Váš nejlepší zážitek?

Prázdniny jsem si velmi užil na chalupě u svých přátel a největším zážitkem letošních prázdnin bylo...(smích), tak to tedy opravdu nevím.

2. Byl jste také někde v zahraničí nebo spíše preferujete českou domovinu?

To je trošku komplikovanější. Já jsem musel tyto prázdniny strávit v Čechách, protože moje přítelkyně je těhotná, a proto jsme si nemohli nikam vyjet. Takže abych se vrátil k předchozí otázce, mým největším zážitkem bylo, že jsem si mohl užívat čas strávený se svojí přítelkyní.

3. Proč jste si vybral pro své učitelské působení právě naši školu?

Já jsem čtyři roky učil v Praze na základní škole a tuhle školu jsem si vybral proto (a zase to souvisí s mojí přítelkyní), že ona pochází ze Svitav, a tak chce, abychom naši rodinu založili právě tady. Proto jsem se přestěhoval. Naštěstí se na této škole právě uvolnilo místo učitele s mojí aprobací, tak jsem toho využil a nastoupil právě sem.

4. Jak se cítíte v novém učitelském kolektivu, našel jste si již přátele?

Tak v učitelském kolektivu se cítím dobře. Myslím si, že je to velmi dobrý učitelský sbor, a věřím, že mnozí z mých kolegů, budou brzy i moji přátelé.

5. Mohl byste nám prozradit něco ze svého soukromého života? Jste ženatý, máte rodinu?

Tak jak už jsem naznačil, mám přítelkyni, se kterou očekáváme dítě, které se má brzy narodit. Nicméně zůstáváme svobodní.

Pozn. redakce: 30. září odpoledne se panu učiteli narodila dcerka Miriam, moc blahopřejeme.

6. Odkud pocházíte, kde všude a co jste učil?

Narodil jsem se v Novém Městě na Moravě, vyrůstal jsem ve Žďáru nad Sázavou, studoval jsem v Praze, Brně a Jeruzalémě. Dosud jsem učil jen v Praze, a to dějepis a občanskou výchovu.

7. Mohl byste nám o Vašich zkušenostech z Jeruzaléma povědět něco více?

Samozřejmě. V Jeruzalémě jsem byl jeden rok na stipendijním pobytu, když jsem byl na vysoké škole. Bylo to tedy hlavně proto, že téma mé absolventské práce bylo úzce spjato s dějinami Židů, takže jsem tam byl především za účelem lepšího poznání jejich národu.

8. Mohl byste nám nyní přiblížit nějaké Vaše koníčky, zájmy a záliby?

Jako každý člověk, tak i já mám koníčky, protože si někdy potřebuji odpočinout od té své každodenní rutiny. Nicméně žádné adrenalinové sporty ani nic podobného neprovozují. Baví mě pěší turistika, ale i chození po městě, poznávání památek atd. Rád zajdu i do kina, divadla, popřípadě zhlédnu nějaký koncert.

9. Který předmět učíte nejraději a proč?

Tak to je pro mě velice těžká otázka, protože každý předmět mám rád a učím ho, řekl bych, opravdu se zaujetím. Nicméně nejraději mám dějepis, protože si myslím, že s ním souvisí všechny ostatní předměty, takže i taková fyzika a matematika mají svoje dějiny a dají se jakoby studovat i z pohledu historie.

10. Už jsme trošku pochopili, že Váš styl výuky dějepisu je poněkud netradiční, mohl byste nám Vaše metody trošku popsat?

Pokusím se. Systém spočívá v tom, že dějepis přijímám jako cestu k ponaučení, ke kterému by měl dojít každý člověk. Domnívám se, že vše směřuje přes poznatky, které o té době musíme vědět. Dalším krokem pak je příběh, ve kterém tyto poznatky skládáme do nějakých souvislostí a snažíme se je pochopit. Za třetí bychom měli být schopni tyto poznatky a příběhy použít v praxi. No a právě tímto způsobem vedu své žáky.

11. Máte nějaké životní motto, kterým se řídíte?

Nemám, ale jedno mě napadá, které by mohlo být takové příhodné: „Show must go on“! (smích)

Pozn. redakce: Volně přeloženo to znamená: „Legrace musí být.“

Ochutnávka žraločích ploutví v Hong Kongu.

Test fast-foodu (žáci pochopí narážku z hodin VO).

Na letním výletě do Těšína.

Ze studijního pobytu v Jeruzalémě.

S přítelkyní a čtyřdenní dcerkou Miriam.

**Eliška Hanzlová
Martina Mudrochová
Vojtěch Švihel
Vojtěch Patrovský**

Další členkou pedagogického sboru na naší škole je asistentka pedagoga – slečna Vendula Jiskrová. Také jí jsme položili pár otázek.

1. Na úvod Vás poprosíme, jestli byste nám o sobě něco neprozradila, např. odkud pocházíte, co jste vystudovala, jak jste se dostala na tuto školu.

Narodila jsem se zde ve Svitavách, na tuto školu jsem chodila jako žákyně 1. stupně. Poté jsem odešla studovat na gymnázium. Stále ještě studuji na vysoké škole, dálkově si dodělávám poslední ročník magisterského studia, obor speciální pedagogika a angličtina. Když se mi naskytla příležitost vykonávat v první třídě asistenta pedagoga, hned jsem tuto možnost uvítala, a tak jsem skončila na zdejší škole.

2. Jaké máte záliby?

Tak mezi moje záliby patří jumping. Je to takové skákání na trampolíně a je to velká legrace. Všem to vřele doporučuji...(smích). Také ráda a hodně plavu, lyžuji, ale nepohrdnu ani pěknou knížkou.

3. Vypadá to, že jste spíše sportovní typ, ale jak je to u Vás je s ručními pracemi?

No, moc zručná nejsem...(smích). Když jsem byla mladší, tak jsem byla nadaná spíše hudebně, hrála jsem na kytaru a keyboard. Ale jak jsem byla starší, stále více jsem se věnovala sportu. V minulém školním roce jsem pracovala ve školce a tam se pořád něco vyrábí, takže jsem musela zaměstnat i mé nešikovné ruce. Ověřila jsem si, že i po této stránce jsem schopná leccos zvládnout...(smích).

4. Co obnáší práce asistenta pedagoga? Můžete nám to nějak přiblížit? Mnoho žáků asi vůbec neví, co je to za profesi.

Asistent je vlastně taková nová pracovní pozice pro děti, které mají nějaký zdravotní handicap. Dříve tyto děti navštěvovaly Speciální základní školu, ale protože v současné době je trend takové děti integrovat na normální školy, tak jim musí pomáhat odborně proškolený pracovník a to je právě onen asistent pedagoga. Já jsem v první třídě a pomáhám těm, kteří to potřebují, protože mají nějaké postižení. Věnuji se takovým dětem individuálně, aby nezdržovaly zbytek třídy.

Slečna asistentka na bruslích.

**Eliška Hanzlová
Martina Mudrochová**

ZMĚNY VE ŠKOLE

Jak už jste si asi všimli, ve škole došlo k poměrně velkým změnám. Staly se v průběhu velkých prázdnin. První změnu zaznamenalo zábradlí. Z bílo-šedé barvy „skočilo“ na odvážnější odstín, a to tmavě růžový. Druhá změna proběhla ve druhém patře, kde se vybourala chodba školního bytu. Momentálně je zde využíván jen gauč, ale do budoucna by zde měl být další vstup pro výuku. Třetí změnou bylo to, že místo „pingpongárny“ se zde objevila nová třída – šestá, kterou má na starosti paní učitelka Škeříková. A poslední, největší změnu představuje část nové fasády v zadním traktu školní budovy. Všechny tyto změny přispěly dozajista k tomu, aby naše škola byla krásnější a krásnější.

Nově natřené zábradlí.

Prodloužená chodba ve 2. patře.

Hojně využívaný gauč v 2. patře.

Nová fasáda zezadu školy.

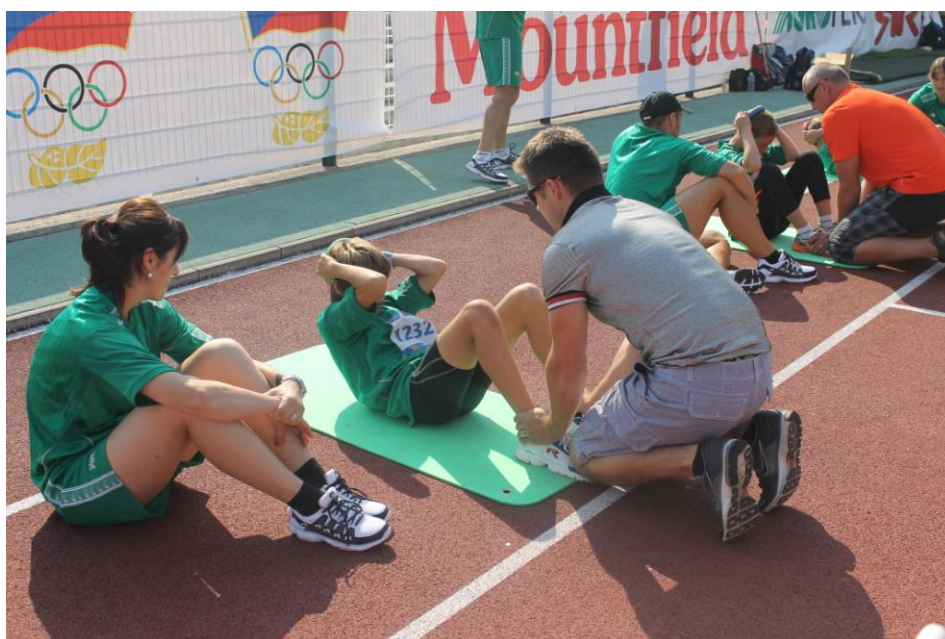
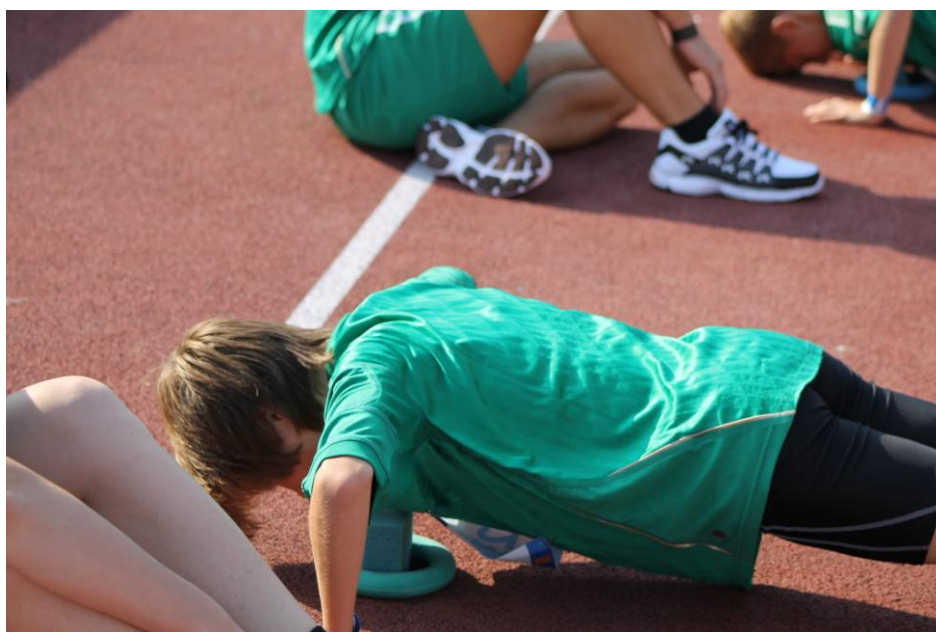
Třída v bývalé „pingpongárně“.

**Martina Mudrochová
Míša Bolcárová**

OVOV

Dne 5. a 6. září 2014 se v Praze uskutečnilo republikové finále v Odznaku všestrannosti olympijských vítězů. Naši školu reprezentoval Kristián Pikovský ze 7. třídy. Za podpory jeho tatínka a pana ředitele Sehnala se probojoval na 9. místo. Gratulujeme k jeho úžasnému výkonu a umístění.

A zde pár fotografií, na nichž je v hlavní roli Kristián Pikovský.

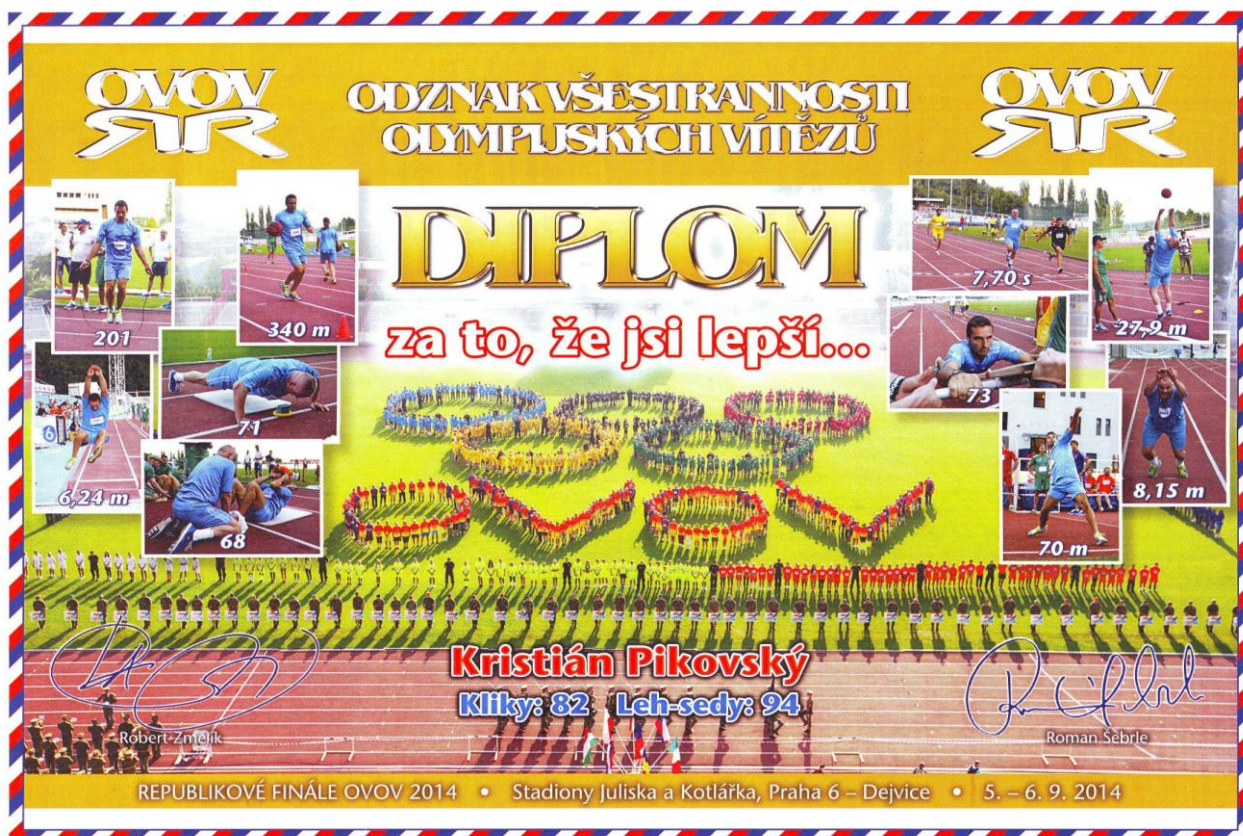

Kristián s panem Imrichem Bugárem.

Pozn. redakce: Imrich Bugár je bývalý československý atlet a diskař. Je mistrem Evropy z roku 1982 a mistrem světa z roku 1983.

A konečně Kristiánův památeční diplom.

Lucie Šimková
Míša Martínková

AFRIKA - ZVÍŘATA

Africké savany upoutají každého především díky početným populacím velkých savců. Většinu Evropanů fascinuje představa afrických plání, po kterých pomalu kráčí majestátní sloni, žirafy ladně okusují košaté akácie a kolem prchá stádo antilop pronásledované hladovým lvem. To fascinuje i nás, a tak bychom vám chtěly některé savce žijící v Africe blíže představit.

Okapi pruhovaná

Ačkoliv Okapi patří do čeledi žirafovitých, žirafám se moc nepodobá. Pripomíná spíše koně nebo zebra, ke kterým byla dříve chybně řazena. Zbarvení okapi je převážně hnědé, jen nohy jsou bílé, s černým pruhem nad kotníky, u předních končetin i na kolenou, výše jsou pak příčné pruhy jak u zeber. Tváře jsou bílé, čenich šedý, při špici až černý a boltce jsou hnědé. Samice bývají nepatrně větší než samci. Ocas je hnědý, 30 až 40 cm dlouhý. Každá noha obsahuje pachové žlázy, kterými značkují své okolí. Okapi žijí samostatně, jen v období páření žijí v páru. Teritoria se překrývají a jejich velikost bývá kolem 2 km čtverečních. Ačkoliv žijí samostatně, pokud se na pastvě potkají dvě okapi, neútočí na sebe, tolerují se, avšak po krátké chvilce se rozejdou. Svá území si značí močí. Akustická komunikace je poměrně vzácná, omezená na frkání v období páření a zvuky mezi matkou a mládětem, které se pohybují mimo slyšitelnou oblast pro člověka. Příkladem vizuální komunikace může být projevení dominance, a to natažením krku, podřízenost pak sklopením hlavy. Důležitou roli hraje dotyková komunikace, hlavně mezi matkou a mládětem, ale i při námluvách a páření. Zpravidla se jedná o čištění a olizování.

Oryx jihoafrický

Každý správný uličník si určitě všimne, že rohy Oryxů tvoří parádní prak. Mohli by být skvělými pomocníky při pouličních bitkách s kluky ze sousední čtvrti! Bohužel se tento druh pouštní antilopy vyskytuje jen v Africe a, i když žije ve stádech, která mohou výjimečně tvořit až 200 jedinců, není to zrovna tvor do party - udržuje si odstup jak v rámci stáda, tak v zoo, kde má každý oryx svou vlastní stáj.

Hadilov písář

Vyskytuje se v celé Africe jižně od Sahary, mimo oblasti deštného pralesa. Vypadá jako velký dravec nápadný hlavně svými dlouhými nohama, prostě jako slepice na chůdách. Zbarvení těla je bílo - šedé až šedé. Černě zbarvené má opeření nohou, ocasu a chocholky, kterou má na hlavě. Ožobí žluté, tváře holé a oranžově žluté. Má velmi dlouhé nohy, které používá k běhání a zabíjení kořisti. Létá na rozdíl od ostatních ptáků podstatně méně. To ale neznamená, že je špatným letcem. Pokud chce vzlétnout, rozbíhá se proti větru. Za bezvětří musí běžet o něco dál. Za den nachodí přes 20km. Jméno dostal po svém peří, které, používali písáři ke psaní. Loví nejčastěji hmyz, malé savce a plazy. Je dobrým lovcem hadů, jak už napovídá jeho jméno. Loví většinou v páru. Hnízdo si staví na nízkých stromech nebo keřích. Mladí opouštějí hnízdo až v šesti měsících.

Zuzana Králová
Natálie Augustová

OHLÉDNUTÍ ZA MINULÝM ŠKOLNÍM ROKEM DEN DĚTÍ

7. června 2014 se v Parku Jana Palacha uskutečnil, jako už tradičně, Den dětí. A jako každý rok, tak i letos tam bylo plno stánků různých asociací ze Svitav. Naše škola měla také svůj vyhrazený prostor, ve kterém se hrál například myšigolf nebo si děti skládaly čepice. U stánku bylo stále plno dětí, a tak žáci, ale i učitelé měli spoustu práce.

U stánku to ovšem nekončilo. Každá svitavská základní škola si měla připravit kratší pásmo, se kterým vystupovala na velkém podiu. Program naší školy měly na starosti paní učitelka Maděrová a Škeříková. Volba této dvojice nebyla náhodná. Paní učitelka Maděrová se svými sedmáky nazpívala písničku Cesta, se kterou se objevili ve fanouškovském videu skupiny Kryštof, a celé vystoupení naší školy touto písní zahájili. Šimon Švihel celý program moderoval a nutno říci, že výborně. Po písni Cesta vystupovaly děti z prvního stupně a jako „tahák“ jim sloužily sedmačky, které tancovaly s nimi. Vystoupení se povedlo a po roztomilých opičkách přišly na scénu lišky. Byli to opět sedmáci, kteří tentokrát tancovali na písničku „What does the fox say“. Na sobě měli škrabošky ve tvaru lišky.

Naše pásmo se blížilo ke konci. Poslední vystupovali deváťáci a pořádně to rozjeli. Po asi měsíčním trénování choreografie na písničky z devadesátých let ukázali, co umí! Myslím si, že i když měl někdo ze začátku trému, po prvních tónech to ze všech spadlo a jen si užívali vystoupení před lidmi.

Rozhodně se pásmo naší Myšárny opět vydařilo. Silný potlesk obecnstva mluvil za vše.

Šimon Švihel v roli moderátora našeho vystoupení.

Sedmáci při zpěvu písně Cesta a „opičky“ z prvního stupně při svém vystoupení.

A zase sedmáci...A dole deváťáci při svém tanečném vystoupení.

Veronika Roušarová

SPORTOVNÍ DEN

Jako každý rok, tak i tento se konal sportovní den. Tentokrát to bylo 27. května 2014. Žáci 1. stupně se snažili dosáhnout co nejlepších výsledků v disciplínách, jež se konaly na školním hřišti a v Parku Jana Palacha. Na stadion dorazili „druhostupňáci“ a soutěžili tam v hodu kriketovým míčkem, běhu na 60 a 1000 metrů a skoku do dálky. Nově přibyl i štafetový běh, ve kterém vybojovala vítězství 7. třída. Žáci měli pěkné výsledky a některé byly velkým překvapením. Ti nejlepší žáci byli odměněni hodnotnými cenami.

A takhle vypadal slavnostní nástup žáků 2. stupně na svitavském stadionu.

**Jana Stopková
Martina Mudrochová**

EXKURZE DO OSVĚTIMI

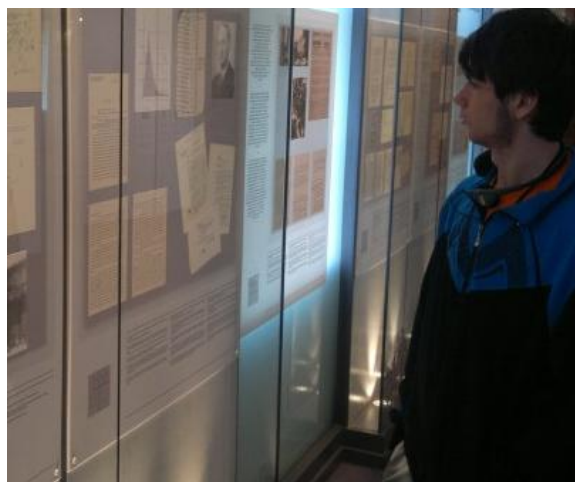
Ve čtvrtek 12. června jsme se s devátou třídou, spolu s kantory panem učitelem Navrátilem a paní učitelkou Koskovou vydali do bývalého nacistického vyhlazovacího tábora Auschwitz-Birkenau.

Dnes je tomu týden od našeho výletu do Osvětimi a musím říct, že veškeré ty hrůzné věci, které jsem spatřil a slyšel, mám stále před očima a nechápu, jak se něco tak děsivého mohlo v dějinách lidstva vůbec odehrát. Vitríny plné lidských vlasů a malých dětských botiček mě tak znechutily a poznamenaly, že na tyto odporné výjevy krutosti, kterých se mohou někteří lidé dopustit, jaktěživ nezapomenu.

Nejprve jsme si, za pomoci laskavé paní průvodkyně, prošli základní tábor Auschwitz 1, který je pojatý jako muzeum. V něm si můžete prohlédnout autentická místa, předměty nebo snímky z dob holocaustu. Některé věci, které jsme se dozvěděli, byly zajímavé a poučné, jiné byly zase tak brutální, až se člověku chtělo plakat.

Poté jsme vyrazili do druhého tábora s názvem Birkenau (Březinka). Sice ho velká část chybí, kvůli bombardování spojeneckých sil, ovšem i ta část, která zbyla, na nás dýchla historií a měli jsme možnost projít si skutečné areály, ve kterých Židé bydleli. Přesněji řečeno to byly koňské stáje, ve kterých byli nuceni spát, mnohdy i na studené zemi. Na záchod měli čas pouze jednu minutu ráno a jednu minutu večer. Zaživa je ožíraly myši velké jako kočky a každý z příslušných nacistických vojáků měl právo zabít jakéhokoliv člověka, i když se ničím neprovinil. Tyto i další hrůzné věci se odehrávaly na místech, po kterých jsme kráčeli. Poté jsme se zastavili u rozbořených plynových komor. Pokud bych měl být zcela upřímný, z věcí, které nám zde byly sděleny, mi sjela nejedna slza po tvářích. Spoustu informací, kterých se mi dostalo dostatek, jsem neznal a jsem rád, že jsem se o nich dozvěděl, na druhou stranu o jiných věcech už nechci nikdy nic slyšet. Ovšem člověk by měl vždy znát celou pravdu a ne pouze to, co se mu na ní líbí.

Jako poslední zastávku jsme měli rozchod v městě Bielsko-Biala, kde jsme měli možnost se občerstvit a prolézt pár obchodů. Pak už nás čekala jen cesta domů. A i přesto, že už sedím v klidu, na židli u svého počítače, cesta do Osvětimi a vše s ní spojené ve mně zůstanou už navždy.

Martin Gestinger

ZEMĚPISNÉ OKÉNKO - ČÍNA

Štěpán Hlaváček v červnu loňského školního roku navštívil Čínu, a tak jsme ho požádali o pár zajímavostí z tohoto vzdáleného koutu světa.

Peking

Peking, hlavní město Číny, se nachází na severovýchodě země, cca 150km od mořského pobřeží. Město se rozkládá v rovinaté krajině, která se však na severozápadě zdvihá v podobě Západních hor až do výše 2303 m. Peking byl po staletí správním a kulturním centrem země a svůj mocenský vzestup posledních let stvrdil pořádáním letních olympijských her v roce 2008. Město prošlo bouřlivou historií a dnes zde žije téměř 20 milionů obyvatel. Vše důležité se odehrává podél severojižní osy, na které se nachází od jihu Chrám nebes, náměstí Nebeského klidu, Zakázané město, park Jingshan a Bubnová a Zvonová věž na severu .

-Zakázané město (PAMÁTKA UNESCO)

Zakázané město je název pro nejrozsáhlejší palácový komplex na světě, který byl po 500 let skrytý před zraky obyčejných smrtelníků. Komplex byl postaven jako císařské sídlo v 15. století a od zbytku města je oddělený mohutnými hradbami a příkopy. Zdržovat se uvnitř směl jen panovník se svým doprovodem a obyčejným lidem bylo zpřístupněno částečně až v roce 1912 po pádu dynastie Čching. Celkem bylo na území Zakázaného města vystavěno kolem 980 budov a samotný Císařský palác byl v roce 1987 zapsán na Seznam světového dědictví UNESCO.

-Náměstí Nebeského klidu

Náměstí Nebeského klidu navazuje na areál Zakázaného města a jedná se o největší náměstí na světě. Jeho čínský název je Tchien-an-men a hrálo vždy velmi důležitou roli v čínské historii. Bylo to například právě zde, kde v roce 1949 budoucí čínský vládce a diktátor Mao Ce-tung vyhlásil Čínskou lidovou republiku (dnes je jeho nadživotní portrét zavěšený nad tzv. Bránou nebeského klidu na severním konci náměstí, skrz kterou se vstupuje do Zakázaného města). Bylo to ale také tady, kde v roce 1989 čínská armáda brutálně potlačila studentskou demonstraci za větší demokratizaci země, při ní zemřelo na 1300 lidí.

-Chrám nebes (UNESCO)

Na jih od náměstí Nebeského klidu se uprostřed rozsáhlého parku nachází Chrám nebes. Jedna jeho část je kruhovitá (na počest nebes), zatímco druhá čtvercová (na počest země). Chrám tvoří komplex několika taoistických budov, nejčastěji fotografovaná je tzv. Sín císařské krypty nebes. Spolu se Zakázaným městem je to jedna z nejnavštěvovanějších památek Pekingu, což podpořilo její zapsání na seznam UNESCO v roce 1998.

-Velká čínská zeď

Velká čínská zeď (přesněji vlastně Dlouhá zeď) vznikla postupným spojováním již dříve existujících opevnění jednotlivých státeků v údolích čínských řek. Tyto neměly jinou možnost, jak se bránit plenivým nájezdům kočovných kmenů ze severu, a tak již císař první sjednocené říše přikázal její stavbu. Zeď je vysoká 6 - 10 metrů a na strategických místech je doplněna pevnostmi a věžemi (těch je neuvěřitelných 25 tisíc). Kromě poněkud sporného obranného významu byla důležitá především jako dopravní spojnice. Kvůli její délce je velmi obtížné zeď udržovat a některé odlehle úseky tak bohužel pomalu chátrají.

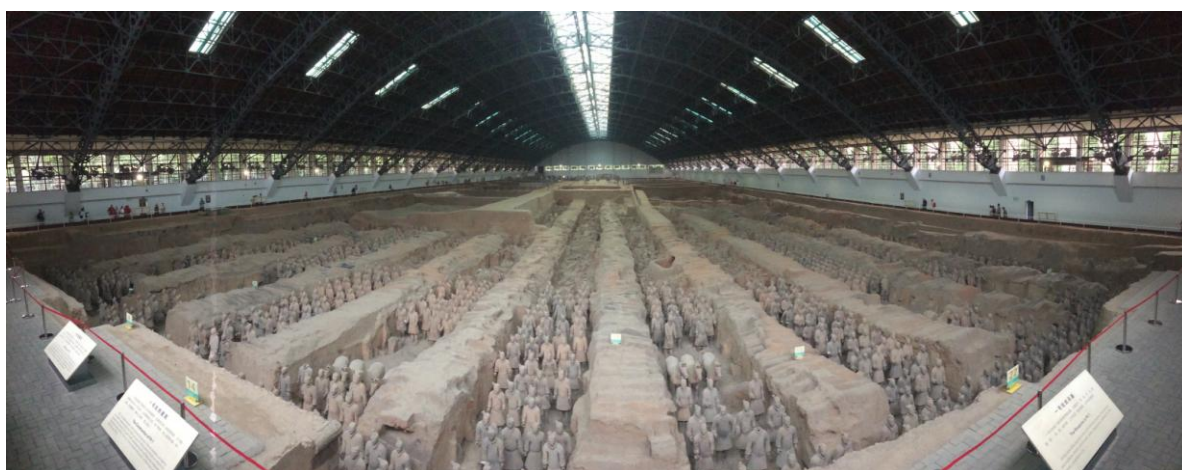
Xi'an

Xi'an je jedno ze 4 čtyř starobylých hlavních měst Číny, s více než 3 000letou historií. V Xi'anu končila legendární Hedvábná stezka. A co je asi nejdůležitější, tak kousek od města se nachází legendární Terakotová armáda. Xi'an je díky své bohaté historii město nabitě památkami. Nepřehlédnutelné jsou monumentální 14 km dlouhé a 15 m vysoké xi'anské hradby. Centrem starého města, obehnaného hradbami, je Zvonová věž postavená koncem 14. století. Nedaleko se nachází Bubnová věž, kolem které se rozkládá muslimská čtvrť s pitoreskními bazary a uličkami. Uprostřed muslimské čtvrti se ukrývá jedna z nejstarších mešit v Číně – Velká mešita, jejíž architektura je významně poznamenána čínským vlivem, který se vypořádá i s typickým muslimským minaretem.

-Armáda terakotových bojovníků (PAMÁTKA UNESCO)

Je to jedna z největších zajímavostí Číny. Její objev místním rolníkem při hloubení studny v roce 1974 patří mezi nejvýznamnější historické události 20. století. Dodnes bylo odkryto zhruba 6 tisíc soch z pálené hlíny (terakoty) vyhotovených v životní velikosti před více než 2 200 lety! Zobrazují vojáky seřazené do bojových formací – od lukostřelců přes kopiníky až po několik válečných vozů. Vojáci drželi přes 10 000 skutečných zbraní, které se díky zvláštní povrchové úpravě zachovaly v bojeschopném stavu dodnes, ale nejsou vystavovány. Rysy a postavení bojovníků se liší, vypadají každý individuálně. Sochy byly původně nabarveny a vyrobeny podle nejlepších žijících vojáků své doby. Celá armáda stojí mezi hrobkou císaře Qin Shihuánga a jeho potenciálními nepřáteli na východě. Věřilo se, že toto vojsko bude mít císař k dispozici i po smrti. Sochy byly nalezeny v rozbitém stavu a rekonstrukční práce mají být dokončeny asi za 50 let.

Šanghaj

Šanghaj je nejlidnatějším městem Číny, ve kterém žije na ploše 5 800km² téměř 24 milionů obyvatel. Původně malá rybářská vesnička se mohutně rozrůstala a dnes představuje finanční a hospodářské centrum země. V Šanghaji je na mnoha místech vidět, jak se mísí minulost s moderní realitou. K vidění jsou zbytky zanikajícího starého čínského města, ale také britská a francouzská koloniální architektura. I přesto, že je Šanghaj poměrně bohatá co do počtu historických památek, zdaleka nepůsobí tak pokojně jako Peking. V Šanghaji jsou k vidění všudypřítomné mrakodrapy, obchodní a administrativní centra a také nekonečné davy lidí, které neustále někam spěchají.

Šanghaj je ideálním místem k nejrůznějším nákupům. Na své si v Šanghaji dozajista přijdou i milovníci moderní architektury. Jejich ukázek se nachází v tomto velkoměstě bezpočet. Také se zde nachází nejrychlejší magnetický vlak na světě, který spojuje centrum města s letištěm a dosahuje rychlosti 431 km/h.

Štěpán Hlaváček

POHÁDKA O KOVÁČOVI

V letošním školním roce řady Redakčního kroužku rozšířili i naši osmáci. Mezi nimi je spousta šikovných jedinců, k nimž patří i Vojta Švihel. Ten je autorem tohoto literárního díla. Ilustraci k němu nakreslil Vojta Patrovský.

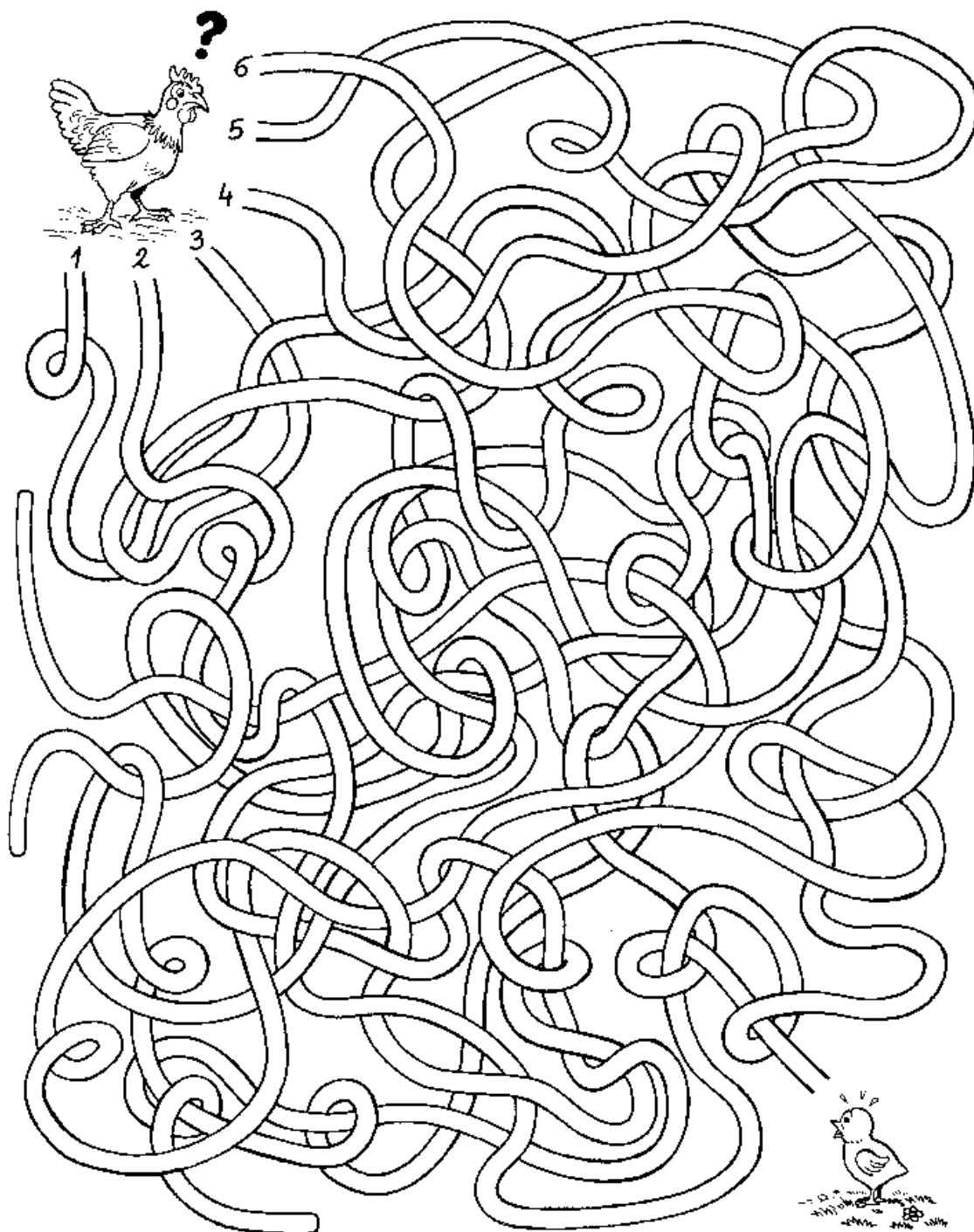
Jednoho dne se v Paláci začala rozrůstat smrtelná nemoc zvaná hloupost. Nemoc postihla každého a ubránit se mohl jen opravdu silný člověk. Čím dál rychleji se šířila, až jednoho dne postihla i samotného krále. Nikdo nevěděl, co s tím, možná to bylo proto, že nemoc byla tak silná, že většina už ani nevěděla, kde má druhou ruku, když ji měli za zády. No, zkrátka, už nikdo nevěděl, co s nemocí, dokonce už žil pouze jeden nenakažený člověk. Byl to obyčejný kováč, o kterém se říkalo, že je takzvaná špína společnosti. Jediný věděl, co s chorobou dělat, musel odjet, odjet někam, kam se hloupost nerozšířila. A tak si sbalil věci na cestu, oblékl si svůj modrý plášť, osedlal svého věrného druha koně Uhlíka a jel. Jel přes hory, přes doly, přes louky i pole, až konečně našel místo, kde se hloupost moc nerozšiřovala, a pokud tu vůbec byla, tak jen z přirozených důvodů. Zrovna jel na svém koni přes kamenný most do jedné vesnice, když vtom něco upoutalo jeho pozornost. Byla to velká, velice zdobená budova nedaleko vesnice. Tam se tedy i vydal. Když se konečně dostal dovnitř, hned uprostřed místnosti byla kniha na kamenném pultu. Kniha tak mocná, že by mohla zachránit i celý Palác. Kniha se jmenovala Encyklopedie.

Vojta Švihel
Vojta Patrovský

KVÍZY

Najde kvočna cestu ke svému kuřátku?

Vyluštíš správně tajenku?

Spejbl a

Vochomůrka a

Jája a

Bolek a

Oušek a

Štaflík a

Kát'a a

Rumcajs a

Jehláček a

Hajný robátko a jelen

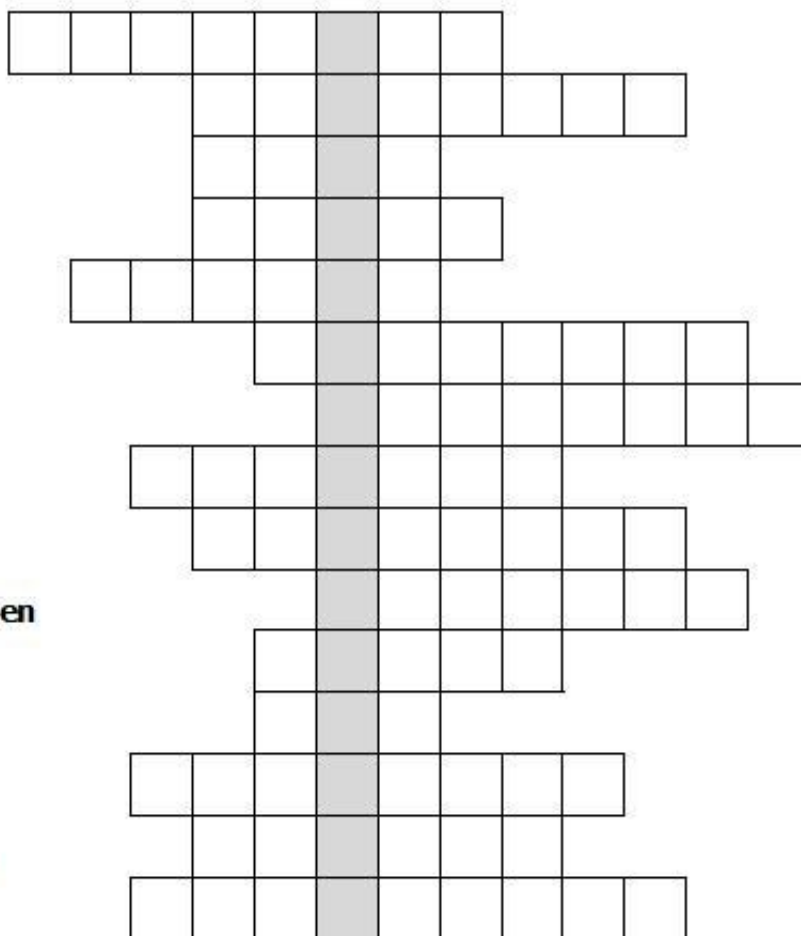
Bob a

Maxipes Fík a

Kubula a Kuba

Kosí bratři Josef a

Mach a

Jana Stopková

CO NÁS ČEKÁ PŘÍŠTĚ?

1. Rozhovor s asistentkou Martinou Jiskrovou

2. Sport na naší škole

3. Fauna Austrálie

4. První divadelní představení

5. Knižní a filmová nabídka

6. Fotoromán (snad) :)

...a mnoho dalšího...

Na tomto čísle se podíleli: Natálie Augustová, Míša Bolcárová, Eliška Hanzlová, Vlasta Kosková, Zuzana Králová, Míša Martínková, Martina Mudrochová, Vojta Patrovský, Jana Stopková, Lucie Šimková, Vojta Švihel